

Un poco de historia

En el área recreativa, y junto a los merenderos, se sitúa la explanada que hoy conocemos como los “Miradores de Levante”. Se trata del lugar en el que, en los años 60, comenzó la construcción de un hotel que no llegó nunca a funcionar.

Cuando el Penyal d'Ifac se declara Parque Natural en 1987, el hotel es demolido con la ayuda del ejército. En el lugar que ocupaba se lleva a cabo una restauración de la cubierta vegetal mediante la introducción de especies características del matorral que crece de forma natural en el resto del Parque. Con el fin de proporcionar una pantalla protectora frente al viento, se incluyen también algunos ejemplares de pino carrasco.

Con el tiempo a los arbustos plantados se van a ir sumando de forma natural otras plantas.

fotografies i disseny : Benjamín Albiach Galán i Equip Tècnic del Parc Natural

Conociendo la maquia

Cuando las plantas predominantes en un determinado medio son en su mayoría arbustos de gran tamaño, como es el caso de los “Miradores de Levante” y del Penyal en general, nos encontramos ante lo que se denomina una maquia.

La senda que permite recorrer la maquia recreada en este lugar nos va a permitir conocer alguno de sus arbustos más representativos:

Un valor que s'ha de conservar

Sense la presència de les plantes, el Penyal sols seria una roca nua en què tampoc hi hauria possibilitat de trobar-hi fauna. És per això que la normativa del parc incideix especialment en la protecció de la vegetació, i en aquest sentit, cal recordar les recomanacions següents:

- *Conservem la nostra flora.*
Contempleu les plantes sense danyar-les.
- *Gaudiu del recorregut marcat.*
Ateneu els senyals.
- *Està prohibit fer foc.*
Col·laboreu-hi.

Respectant aquests consells, contribuïm a la conservació del nostre patrimoni natural i les generacions futures podran gaudir de llocs tan especials com el Penyal d'Ifac.

Un valor a conservar

Sin la presencia de las plantas el Peñón no sería más que una roca desnuda en la que tampoco cabría la posibilidad de encontrar fauna alguna. Es por ello que la normativa del Parque incide especialmente en la protección de la vegetación, y en este sentido cabe recordar las siguientes recomendaciones:

- **Conservemos nuestra flora.**
Contemple las plantas sin dañarlas.
- **Disfrute del recorrido marcado.**
Atienda a las señales.
- **Está prohibido hacer fuego.**
Colabore.

Respetando estos consejos contribuiremos a la conservación de nuestro patrimonio natural y las siguientes generaciones podrán seguir disfrutando de sitios tan especiales como el Penyal d'Ifac.

C/Illa de Formentera s/n · 03710 Calpe (Alacant)
Telf: 96 583 75 96 / 679 19 59 12 · Fax 96 587 60 33 · ifac_cma@gva.es

Un passeig pels Miradors de Levante

Un paseo por los Miradores de Levante

valencia / Castellano

Un poc d'història

A l'àrea recreativa, i al costat dels berenadors, se situa l'explanada que avui coneixem com els “Miradors de Levante”. Es tracta del lloc on, en els anys 60, va començar la construcció d'un hotel que no va arribar mai a funcionar.

Quan el Penyal d'Ifac es declara Parc Natural en 1987, l'hotel és demolit amb l'ajuda de l'exèrcit. Al lloc que ocupava es du a terme la restauració de la coberta vegetal mitjançant la introducció d'espècies característiques del matoll que creix de forma natural a la resta del parc. A fi de proporcionar una pantalla protectora per al vent, s'inclouen també alguns exemplars de pi blanc.

Amb el temps als arbustos plantats es van sumar de forma natural altres plantes.

Coneixent la màquia

Quan les plantes predominants en un determinat medi són majoritàriament arbustos de grans mides, com és el cas dels “Miradors de Levante” i del Penyal en general, ens trobem davant del que es denomina una màquia.

La senda que permet recórrer la màquia recreada en aquest lloc ens permetrà conèixer algun dels seus arbustos més representatius:

Pistacia lentiscus
llentiscle · lentisco

Lavandula dentata
espígol dentat · lavanda dentada

Coronilla juncea
coroneta de fulla estret · coronilla de hoja fina

Osyris lanceolata
baió · bayón

Salsola oppositifolia
salat negre · salado negro

Rhamnus alaternus
aladern · aladierno

Rhamnus lycioides
arçot negre · espino negro

Ferula communis
canyaferla · cañabeja

Present en gran part del Mediterrani, el llentiscle, amb una alçària que pot superar el metre i mig, contribueix a dotar la màquia de l'espessor que la caracteritza i que permet als animals que l'habiten moure's, ocultar-se o caçar sense ser vistos.

Molt conegut per l'agradable i intensa olor, l'espígol no necessita presentació. En aquest cas es tracta de l'espígol dentat, fàcil de reconèixer per les fulles de contorn sinuós i les flors violetes agrupades en espigues. Com en el cas del llentiscle, es troba en quasi tot el Mediterrani.

Menys coneguda, encara que no menys estesa, ja que també es troba per tot el Mediterrani, és la coroneta de fulla fina. El seu nom descriu perfectament aquesta planta, amb les flors distribuïdes formant una corona i amb unes fulles tan fines i allargades que quasi pareixen branques.

Un altre dels arbusts utilitzats en la revegetació és l'arraià. Es tracta d'una mata llenyosa, amb fulles allargades, que pot aconseguir grans mides. En aquest cas seran els fruits, carnosos i d'un viu color ataronjat, la part més cridanera de la planta.

Quan arriba setembre, els "Miradors de Llevant" es cobreixen de tons rosats gràcies a la presència del salat negre. Aquest arbust posseeix unes flors poc vistoses, no obstant això, a principis de tardor, desenvolupa al voltant del fruit un embolcall d'escates rosades que tinen d'aquest color tota la zona.

Ens trobem davant d'un arbust que, encara que està present als "Miradors de Llevant", al Penyal es localitza, preferentment, als nivells mitjans i alts de la cara nord. Amb xicotetes flors grogues i fruits carnosos i rogens, les fulles, ovalades i serrades, seran suficient per a identificar aquesta planta.

Estretament emparentat amb l'aladern, com ens indica el gran paregut que hi ha entre les seues flors i fruits, l'arçot presenta, no obstant això, unes fulles molt allargades. D'altra banda, les branques, acabades en esmolades puntes, permeten reconèixer-lo amb facilitat.

A primera vista la canyaferla ens recorda el fenoll, encara que amb un grandària molt major, ja que pot aconseguir fins als tres metres d'alçària. Aquestes dimensions li permeten destacar entre el matoll, no obstant això, la major part de l'any únicament podrem veure arran de sòl les fulles, molt fines i dividides.

Presente en gran parte del Mediterráneo, el lentisco, con una altura que puede superar el metro y medio, contribuye a dotar a la maquia de esa espesura que la caracteriza y que permite a los animales que la habitan moverse, ocultarse o cazar sin ser vistos.

Conocida por su agradable e intenso olor, no necesita presentación. En este caso se trata de la lavanda dentada, fácil de reconocer por sus hojas de contorno sinuoso y sus flores violetas agrupadas en espigas. Como en el caso del lentisco, se encuentra en casi todo el Mediterráneo.

Menos conocida, aunque no menos extendida ya que también se encuentra por todo el Mediterráneo, es la coronilla de hoja fina. Su nombre describe perfectamente esta planta, con sus flores distribuïdas formando una corona y con unas hojas tan finas y alargadas que casi parecen ramas.

Otro de los arbusts utilizados en la revegetación es el bayón. Se trata de una mata leñosa, con hojas alargadas que puede alcanzar gran tamaño. En este caso van a ser sus frutos, carnosos y de un vivo color anaranjado, lo más llamativo de la planta.

Llegado septiembre los "Miradores de Levante" se vuelven rosados gracias al salado negro. Este arbusto, posee flores poco vistosas, sin embargo, a principios de otoño, desarrolla alrededor del fruto una envuelta de escamas rosadas que tiñen de este color toda la zona.

Nos encontramos ante un arbusto que, aunque está presente en "Miradores de Levante", se localiza, preferentemente, en los niveles medios y altos de la cara norte. Con pequeñas flores amarillas y frutos carnosos y rojizos, sus hojas, ovaladas y serradas, van a ser suficiente para identificar esta planta.

Estrechamente emparentado con el aladierno, como nos indica el gran parecido que existe entre sus flores y frutos, el espino negro presenta, sin embargo, unas hojas muy alargadas. Por otro lado, sus ramas, acabadas en afiladas puntas, permiten reconocerlo con facilidad.

A primera vista la cañabeja nos recuerda al hinojo, aunque con un tamaño mucho mayor, ya que puede alcanzar hasta los tres metros de altura. Estas dimensiones la permiten destacar entre el matorral, sin embargo, la mayor parte del año únicamente podremos ver a ras de suelo sus hojas, muy finas y divididas.